

Sirkka etc poems

Kallio

(Samuli Kustaa Bergh)

Sirkka

Sirkka lauloi lystiksensä,
oman intonsa ilossa,
huviksensa hyräeli
metisellä mättähällä,
simakukkien seassa.

Päivä paistoi, nurmen nunnut,
kukat kultaiset kedolla
katselivat, kuultelivat,
kuin hän laulella liritti.

”Mitä laulat, laiska roisto,
hullutuksia hyräilet?
Teethän työtä, eihän vatsa
täyty tyhjistä loruista;
raipat selkään semmoiselle!”
torui muuan muurahainen,
ylen itara itikka,
sirkan syytöntä iloa.

Sirkka lauloi lystiksensä,

oman intonsa ilossa,
huviksensa hyräeli
metisellä mättähällä,
simakukkien seassa.

Kaarlo Kramsu

Ilkka

Viel' elää Ilkan työt, kenties
kauanki, kansan suussa.
Hän eli niinkuin Suomen mies
ja kuoli – hirsipuussa.

Ol' Ilkka talonpoika vaan,
siis suur' ei suvultansa;
mut jaloin poika Suomenmaan
hän oli aikanansa.

Hänt' ajan hurjan myrskyihin
vei oikku onnetarten;
hän sopi niihin kuitenkin
kuin tehty niitä varten.

Se aik' ol' ajoist' ankarin
ja itkun aika varmaan,
kun käsissä Klaus Flemingin
ol' ohjat maamme armaan.

Kyll' itki moni huokaillen,
ett' oikeus on pilkka;
mut itkiessä toisien
niin itkenyt ei Ilkka.

Vaan koska kansa valittaa,
hän neuvon sille antaa:
"Niin kauan huolta nähdä saa,
kuin tahtoo sitä kantaa.

Ken vaivojansa vaikertaa
on vaivojensa vanki,
ei oikeutta maassa saa
ken itse sit' ei hanki.

Siis vapauteen taistellen
ken miehen mieltä kantaa:
tie suorin kulkee onnehen
lähellä kuolon rantaa!"

Ja vasamata nopsempaan,
jonk' ilmaan viskas jousi,
nää sanat lensi halki maan,
ja Suomen kansa nousi.

Nyt liekki sodan verisen
levisi pitkin maata:
ei Suomi sotaa Ilkkaisen
unohtaa koskaan saata.

Jo kohtas kosto sortajat
kädellä ankaralla,
siks´ kunnes juonet kavalat
löi Ilkan Nokialla.

Tuo teot suuret kunniaa:
tok´ viedä voivat muuhun,
ja Ilkan tietä suorimpaa
ne veivät hirsipuuhun.

Mut varmaan Ilkan neuvo tää
viel´ elää kansan suussa:
kauniimpi orjan elämää
on kuolo hirsipuussa.

Onneton

Niin musta, niin synkkä yö syksyinen lie;
mut synkempi vielä on eloni tie;
voi yölläkin tuikata tähtönen vielä,
mut tähteä yhtään ei eloni tiellä.

Yön toivona tähtöset kirkkahat on:
ne viittaavat valoon ja aurinkohon.
Mut toivot ne seuraa ei eloni myötä:
mä viettänyt ain´ olen tähdetönt´ yötä.

Oi, yöhöni, Luoja, yks tähtönen luo
ja loistaa sen mieleeni kurjahan suo.
Sit' iloiten seuraisin eloni tiellä
ja kuollessain siihen mä katsoisin vielä.

Kaarlo Sarkia

Nocturne

Yö. Taivaalta harmajalta
valo hopeinen putoaa.
Jokiniityltä, kosken alta
soi koneen surinaa.

Tuvan portailla nuori renki
yhä soittaa hanuriaan.
Läpi yön käy yrttien henki
ja kuuma huokaus maan.

Peli taukoo. Hetkehen moneen
ei hiisku tuulikaan.
Taas alkaa vaellus koneen
yli kasteisen apilamaan.